

Уста говорять: "він навіки згинув!"

Леся Українка

Уста говорять: "він навіки згинув!"
А серце каже: "ні, він не покинув!"
Ти чуєш, як бринить струна якась тремтяча?
Тремтить-бринить, немов сльоза гаряча,
Тут в глибині і б'ється враз зі мною:
"Я тут, я завжди тут, я все з тобою!"

Так завжди, чи в піснях забути хочу муку,
Чи хто мені стискає дружньо руку,
Чи любая розмова з ким ведеться,
Чи поцілунок на устах озветься,
Струна бринить лагідною луною:
"Я тут, я завжди тут, я все з тобою!"

Чи я спущусь в безодні мрій таємні,
Де постаті леліють ясні й темні,
Незнані й знані, і наводять чари,
І душу опановують примари,
А голос твій бринить, співа з журбою:
"Я тут, я завжди тут, я все з тобою!"

Чи сон мені склепить помалу вії,
Покриє очі втомлені від мрії,
Та крізь важкі, ворожії сновиддя
Я чую голос любого привида,
Бринить тужливо з дивною журбою:
"Я тут, я завжди тут, я все з тобою!"

І кожний раз, як стане він бриніти,
Тремтять в моєму серці тії квіти,
Що ти не міг їх за життя зірвати,
Що ти не хтів їх у труну сховати,
Тремтять і промовляють враз зо мною:
"Тебе нема, але я все з тобою!"

Kimpolung, 7.06.1901